

La cuina a la tardor

Per a la cuina, no es pot dir que l'estiu sigui millor que la tardor, ja que la naturalesa és pròdiga en matèries diverses, en una i altra època. Sembla cert, però, que les espècies amb les quals comptem a la tardor, són les més adequades a les condicions atmosfèriques pròpies de l'estació.

Quan fa fred, tenim tots necessitat de més calories que no pas quan fa calor. De la mateixa manera que és bó i agradable de nodrir-se amb moltes verdures en forma d'amanides diverses i fruites o aliments lleugers, quan les temperatures són altes, a la tardor i hivern, ens plauen millor els menjars més ben condimentats i forts. Uns llegums cuinats al seu punt, un bon estofat i, per què no?, un bon plat de caça, ens ajudaran a poguer seguir

el treball sense defallir. Encara que avui no sigui problema fer-se amb unes guatlles o perdius en qualsevol època, ja que hi ha granges especialitzades que les pugen amb molta cura, notem però quan s'aixeca la veda i en podem menjar una de debò. Cal recordar aquí allò que recomanen els mestres culinaris francesos del «faisandage». Consisteix en penjar les peces en lloc fresc i no consumir-les fins que cauen per elles mateixes. Això és un pèl exagerat i perillós, ja que per aquesta època de l'any hi ha més d'un francès que hi deixa la pell a causa d'alguna intoxicació. Cal, doncs, guardar la caça alguns dies, sense esperar tant com ells diuen. Una bona maceració també li anirà bé i ajudarà que la seva cocció sigui més fàcil.

Pel que fa referència als mariscs, volem recordar aquella curiositat que diu que no poden ser menjats durant els mesos de maig, juny, juliol i agost, o sigui en aquells que en llur nominació no hi ha cap erra.

A la tardor és també hora de preparar els confitats de cogombres, pebrots, col-i-flor, raïm, etc., de salar i adobar bolets, de fer conserves d'olives de diferents tipus i maneres. No oblidem, tampoc, de preparar el riquíssim codonyat que ens servirà de postre durant l'hivern, bé sigui sol, o bé acompanyat d'un bon formatge.

Si algú té interès en alguna recepta especial, li agrairem que ens ho digui i procurarem complaure'l.

Montserrat Ponsa i Tarrés

Teatre

Des de la recta final del 7.è Cicle de Teatre

Sembla com si d'ençà de l'última representació de M-7 CATALONIA l'interès del públic hagués decaïgut. El públic de fidels comença a ser infidel. Som un públic d'amics i coneguts que ens trobem a tot arreu: al cinema, als concerts, a les exposicions, a l'Europa i si algú no passa de llarg dels mitings —d'aquí ve «passota»— ens trobem inclús als sants-de-barri de la política. Malgrat tot, un problema que, assidus o no, tenim, és que ningú que jo sàpiga, té el do de l'ubiquïtat: no podem repicar i anar a processó. Aquí rau, crec, la mini-crisi de públic que experimenta el Cicle en aquests moments.

Per altra banda no crec pas que la causa sigui la qualitat ni la quantitat d'obres ofertes. L'organització, de la qual parlàvem fa ja nou setmanes, ha fet esforços de flaqueza per tal de presentar més coses. Dins del Cicle el programa s'ha acomplert amb rigorosa previsió. A més hi han afegit, de moment, dues obres més: Un *teatre de guerrilla* pel Gat (3-12-78) i *Antaviana* pel collectiu *Dagoll Dagom*. Dins del programa, com dèiem, *Laudamuco Señor de Negures* per Teatre Androido (2-12-78) i *Suite Bufa* de Joan Brossa (8-12-78), llegiu l'autoritzat comentari d'en Manel Clot.

Animem als amics de Cardedeu a continuar treballant. Són agosarats i arribaran lluny. El Gat és el grup més actiu de la nostra comarca.

Laudamuco Señor de Negures és un muntatge del Teatre Androido de Santiago de Compostela. Ha passat una mica desapercebut. L'autor de l'obra és el director del grup i representava el «rol» de *Laudamuco*. El muntatge, ben presentat i amb una impecable interpretació. Hem de remarcar el versàtil registre de l'actor que encarna el rol» de l'inútil servent del poder. La moralitat de l'obra: El poder encara que sigui brut i acabat, corromp absolutament. Ha corromput absolutament encara que ja no tingui a qui manar. El poder és un rei Midas de la brutícia.

Laudamuco és una mostra intel·ligent d'un teatre polític i de vacunació col·lectiva. Sabem que a Galiza ha tingut un notable èxit, i no precisament entre els llepafils del teatre, sinó que s'ha representat en fires i aplecs populars del País Galleg.

L'obra recull de forma equilibrada influències dels «esperpentos» de Valle-Inclán i de l'Escurial de Ghelderode —recordeu aquell Danzon de Exequias que fa anys veïrem al Cicle de Granollers?—.

Tot, però, passat pel colador de la circumstància gallega, no en va un cert «galleguisme» ha portat els símbols del poder.

Un altre muntatge vist ha estat *Antaviana* per *Dagoll Dagom*. Admirem la bona vista que el grup ha tingut en recollir els elements dels seus treballs. *No hablaré en clase*, el seu muntatge anterior, a còpia d'amuntegar tòpics sobre l'escola franquista va lograr un artillugi que funcionava, sobretot per aquell públic que d'una forma crepuscular volia espolsar-se les complicitats i responsabilitats amb un determinat estat de coses, i, és clar, la causa confessable n'era l'escola.

Ara, els elements-base d'*Antaviana*, són uns contes de *Pere Calders*. La bona qualitat dels contes, intel·ligents, irònics i perspicaços, junt amb una música i uns actors ben treballats i conjuntats fan un espectacle emotiu, divertit i digerible. De bell nou els *Dagoll Dagom* han fet diàna. El muntatge és com un mirall. Els que hem seguit el treball del grup i la seva oportunitat, després de l'aspra confessió de *No hablaré en clase* feta durant la transició podem autocontemplar-nos en l'*Antaviana* de la democràcia.

Joan Colomé

GARCIA CUEVAS

JOIER

Llistes de Boda ■ Regals d'Empresa

Santa Anna, 2

Telèfon 870 04 85

Granollers